

12 — Srbomen u akciji!

Let iznad grada mu je godio a strujanje jesenjeg vazduha bi prijatno. Neko bi pomislio, gledajući ga naspram velikog zlatnika na nebu, da se radi o zalutaloj veštici iz dubina prošlosti ali taj bi zasigurno pogrešio!

Da se malo jače zagledao u priliku uočio bi sivo ćebe sa izvezenim četiri S kako se vijori i pucketa na krajevima kao bič nad marvom. Uočio bi šajkaču na glavi, maskirne pantalone i vojničke čizme na nogama!

Uočio bi legendu kako bdi nad gradom, a ime legende bi šaputao - Srbomen!

„’Prokleti cigar...“ promrmlja u bradu i odbaci nezapaljenu cigaretu u ambis.

„Moraću se spustiti ako mislim pluća nadimit’, nemere ’vako...“

Obleteo je dva kruga oko grada pre nego se prizemljio. Malobrojni prolaznici kroz gluvo doba noći sa strahopoštovanjem šaputaše njegovo ime pa zamakoše u tamne senke zgrada.

Izvadio je upaljač iz džepa i upalio cigaretu. Halapljivo gutajući dimove, začu komešanje iz pravca obližnjih kontejnera. Ogrnut u ćebe i šajkačom nabijenom do veđa, uputi se da ispita sumnjivu aktivnost.

Odbaci cigar i suoči se sa izvorom raznovrsnih glasova; sa obe strane kontejnera se proteže red. Penzioneri sa jedne strane a nezaposlena lica sa druge. Svi sa kanticama u ruci.

Stajao je nasred trotoara a pramenovi izmaglice se uskomešale oko njega.

Kada obe struje gladnih ugledaše legendu, žamor se smiri, psovanje primiri. Tišina koja se uvukla u taj trougao bi jeziva i napeta. Napokon, Srbomen tihim, pretećim glasom procedi:

„Koji vam je?“, a neko iz reda penzionera odgovori:

„Brat je našao pola kapričoze!“

I svi složno mantraše: „hmmm, kapričoza, njam-njam!“

Iz kontejnera se pomoliše dve glave, jedna staračka sa očima umorne mudrosti a druga ukrašena plavom kapom sindikata. Obojici behu usta umrljana kečapom i gljivama. Aplauz se prolomi bulevarom, obojen uzvicima „bravo, ko nađe – taj jede, bravo!“

Srbomen se pridružio ovacijama i sećanja ga preplaviše; nekad ne beše sloge među gladnima. Svaki kontejner u gradu bi poprište žestokih obračuna. Penzioneri su branili kontejnere, a nezaposleni nasrtaše terani zavijanjem u stomaku.

Rat gladnih bi potrajao da se on nije umešao. Arbitrirao je noćima, zanemarujući svoje ostale dužnosti koje je sebi zadao; da čuva grad od sirotinje i bede, ne dajući kleru siromašnih da se množe i šire reči mržnje ka bogatim!

Uživao je gledajući visoko iznad grada vile i bazene bogataša, njihova imanja i travnjake a gadio bi se sirotinjskih zgrada i dvorišnih stanova. Nikad mu ne bi jasno zbog čega beda ne živi u raskoši i koji ih to đavo tera da se stiskaju u dvorišnim stanovima punim memle.

Lud narod! – zaključí na kraju.

Iznebuha –krik iz kontejnera!

Penzioner i nezaposleni, koji su ušli u đubre zamenivši srećnike sa picom, zavrištaše složno.

Refleksno, brzinom pantera, trgnu Usranu Motku sa opasača, svoje jedino oružje. Prišunja se i odahnu od olakšanja.

Nadoše paket, veličine kutije cipela i sa strahopoštovanjem ga izdigoše iznad glava.

Nije video natpis na paketu ali mu graja otkri:

„Paket Mera!“

Gladni su našli mitološki paket, od milja zvan „biblija bednika.“ Predanja o njemu su se prenosila sa dronjka na dronjka, sa gladnog na gladnog. Niko nije verovao da postoji ali nada je gladnom radovanje... Predanje se obistini!

Pesma se zaori a i flaša se nađe. Srbomen podobro potegnu i čestita na pronalaženju Paketa.

Nakon deset minuta veselja, derneka i šenlučenja, preuze paket i svečanim glasom objavi:

„U ime naroda konfiskujem Paket Mera i nosim ga u vladu! Gladni moji drugovi, mere iz paketa će da ožive a vi ćete da jedete svaki dan!“ šapati neverice skakutaše po masi: „Jedemo svaki dan! Jedemo, drugovi, dok se ne najedemo! Hrana u naša usta!“

Srbomenu bi toplo oko srca a suza mu nađe put obraza.

Ispružio je tri prsta ka nebu i polete, visoko, sa Paketom Mera pod miškom.

Okrenu se ka prestonici. Voleo je vladu, jer su gospodari imali ukusa, živeli su u njemu dragim velikim kućama kraj bazena...

Napokon, sleti pred zgradu vlade a zgrada tamna i pogašenih svetala, nigde živa stvora u njoj.

Ipak, oko zdanja bi. Reflektori mu zaslepiše oči, sirene uši, ali samo na tren. Pljunu u reflektore a oni se polomiše. Pljunu i u sirene a one utihnuše.

Tama i muk zavlada oko zgrade.

„Ljudi, pa ono je legenda!“ začu se glas nakon škljocanja desetina zatvarača automatskog oružja.

„Jes’ bome, Srbomen!“ začu se drugi glas i aplauz se prolomi kroz noć.

Propustili su ga u zgradu i uputili u arhivu da tamo preda Paket Mera.

U mrklom mraku podruma arhive, video je svojim ultra –vidom hiljade Paketa, istovetnih, uredno složenih na kilometarske police. Prašina, koja se decenijama skupljala na njima se uskomeša a glasovi kutija, kao jedan, prozboriše:

„Dobro nam došao u večni počinak, brate Paket. Raskomoti se!“

Srbomen ostrim okom odmeri Pakete, koji su pružali svoje samrtne pipke naokolo, te jeza ga obuze i izlete van u mrklu noć. Leteo je i leteo gonjen strahom, zaboravivši ostaviti nađeni Paket u arhivi!

Dode sebi od ledenog vazduha i sleti na svoje omiljeno mesto; deo krova zgrade koji mu je darovao nesmetan pogled na kupatilo ženskog internata.

Noćima bi ultra-pogled bio uperen u golotinju iza zida belih pločica; cerekao bi se i kikotao, sa rukom preko usta i žarom u obrazima.

Ovaj put nije uživao u prizoru. Odloži Paket Mera kraj sebe i nakon nekoliko trenutaka u kojima je tragao za hrabrošću ga otvori.

Prizor koji zateče mu izduži zenice a usta mu se širom otvoriše. Da je mogao, vrisnuo bi ali grlo mu ispuni krkljanje.

Zavuče ruku u Paket i izvadi predmet. Podiže ga naspram mesečine i pažljivo zagleda sa svake strane.

Nije mogao da odvoji pogled sa velikog, genetski utovljenog, šipka! Ples mesečeve svetlosti na crvenom plodu mu zarobi pogled. Uoči ugraviran srp i čekić, natpis „In God We Trust“ i tajni znak demokratije koji je vidljiv samo super-herojima i bogatašima.

Iznenada, šipak mu isplazi jezik. On mu uzvratil bezobrazluk a šipak još žešće. Duel potraja nekoliko minuta, da bi ga naposljetku vratio u kutiju i poklopio.

Razočaran i tužan, većom brzinom no tigar u napadu trgnu litrenjaču iz svog multi-opasača, izvadi plutani čep, strese šljivovicu u sebe i vrati ambalažu na za to predviđeno mesto dok drugom rukom smota cigar i zapali ga između gutljaja. Sve to u roku od dve zarez dve sekunde.

Dok je tonuo u alkoholnu izmaglicu, tren pre nego ga nesvest prigrli u svoju tamu, osetljivim ušima začu tuču i psovanje iz pravca kontejnera na drugom kraju grada.

Dodir jutarnjeg sunca ga probudi. Mamuran ustade, pruži tri prsta ka nebu i uzlete.

Krstario je nad gradom i tražio kontejner oko koga ne bi gladnih. Napokon pronađe jedan usamljen na periferiji, otvori poklopac i spusti Paket Mera na dno.

Zatim sede na obližnju klupu i sačeka lidere penzionera i nezaposlenih lica.

„Jesi l’ predao Paket Mera, legendo?“

Nakon nekoliko trenutaka oklevanja, odgovori:

„Jesam, drugovi, jesam. Bliži se nova zora, imajte vere u vladu jer vera je vladi spas!“

„Uraaaa!“ povikaše gladni, okupiše svoje i formiraše red ispred do-deljenog kontejnera.

Bližilo se vreme doručku.